

BOTEZUL CREȘTIN

Introducere

Fiecare creștin, care L-a primit prin credință pe Domnul Isus și care dorește să trăiască împreună cu El, se va confrunta la citirea Bibliei și în discuțiile cu credincioșii cu două întrebări, la care mai curând sau mai târziu va trebui să dea un răspuns. O întrebare se referă la **botez**, iar cealaltă la **frângerea pâinii**.

Creștinii, care doresc să-L urmeze pe Domnul Isus, se botează. De ce fac aceasta? Ce se exprimă prin botez? Ce însemnătate are botezul în Biblie? Aceste întrebări se pun când nu suntem botezați, dar ele se pun mereu, retrospectiv, chiar și atunci când, probabil, suntem de mult timp botezați. În această carte dorim să ne ocupăm cu aceste întrebări și să cugetăm la consecințele faptului de a fi botezat.

O a doua întrebare importantă în viața unui creștin este cea referitoare la frângerea pâinii. Mulți creștini de pe acest pământ merg duminică de duminică la frângerea pâinii și se gândesc la Domnul Isus care a împlinit lucrarea de la cruce.

Semne materiale

Epoca creștină, în care trăim, se deosebește fundamental de epoca legii și de altele prin faptul că nu este caracterizată de lucruri **vizibile**, ci de lucruri **invizibile**. Binecuvântările creștine sunt spirituale și nu constau în valori materiale ca în vechiul legământ. Trăim prin **credință** și nu prin **vedere**. Dumnezeu ne dăruiește, desigur, și nouă binecuvântări materiale, dar binecuvântările noastre propriu-zise și specific creștine sunt spirituale. Noi suntem binecuvântați „cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, în Hristos“ (Efeseni 1.3). Binecuvântările duhovnicești sunt binecuvântări care nu pot fi atinse și văzute, ci ele sunt binecuvântări savurate cu inima.

Totuși, Dumnezeu ne dă și în creștinism două semne materiale (concrete, palpabile): botezul și frângerea pâinii. Cât de mare este Dumnezeu nostru dându-ne ceva ce putem înțelege bine! Apă - folosită la botez - și pâine și vin - semnele amintirii morții Domnului - există oriunde în lume. Deci semnificația și importanța acestor semne pot fi înțelese pe tot pământul.

Ambele semne materiale au ceva comun, și anume vorbesc despre moarte. Botezul ne aduce aminte de moartea lui Isus Hristos pentru noi, cu care ne putem face una (identifica). Frângerea pâinii ne amintește de asemenea de moartea Domnului în fiecare primă zi a săptămânii. El și-a dat viața pentru noi, pentru ca noi să putem trece din moarte la viață. Ambele semne nu au în sine nici o putere ascunsă, nici una mistică. Acțiunile sunt exterioare și rămân așa. Ele nu produc nici un fel de schimbare în interiorul nostru. Nici prin botez și nici prin frângerea pâinii nu devenim alți oameni. Nici un om nu ajunge în cer numai pentru că a fost botezat sau a luat parte la frângerea pâinii. Nu, ambele semne sunt semne **exterioare**, dar care au totuși o însemnătate **duhovnicească** adâncă.

Pe lângă aceste puncte comune, deosebirile dintre botez și frângerea pâinii sunt evidente. Se disting două deosebiri esențiale:

1) Botezul este o acțiune **unică**. El are loc o dată, la începutul căii noastre de credință în urmarea Domnului nostru și nu se repetă. În schimb, frângerea pâinii este o acțiune care se **repetă**. La fel ca primii creștini, și noi o putem face în fiecare primă zi a săptămânii (duminica) gândindu-ne la Domnul nostru.

2) Botezul se află în legătură cu umblarea noastră **personală**. Botezul se referă la urmarea **personală** a Domnului Isus, care acum este încă lepădat în această lume. Frângerea pâinii se află în legătură cu drumul nostru **comun** ca și copii ai lui Dumnezeu. Desigur, frângerea pâinii are și o latură personală (a se vedea 1 Corinteni 11), dar totuși adevărul este că frângem pâinea întotdeauna împreună cu alții și niciodată singuri. De aceea ea se află întotdeauna în legătură cu drumul nostru **comun**. Botezul însă trebuie să-l hotărască fiecare pentru sine **personal** și să-l facă.

Botezul creștin

Gândul referitor la botez nu este limitat în principiu numai la dispensația creștină. Iudeilor din timpul Domnului Isus nu le era necunoscut gândul despre botez. În 1 Corinteni 10.2 se spune că părinții „au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise“ (în Marea Roșie). Botezul lui Ioan Botezătorul a fost un botez spre pocăință, dar care nu trebuie confundat cu botezul creștin. În cele ce urmează ne vom rezuma însă numai la botezul creștin.

Ca și cu privire la celelalte adevăruri, putem structura diferitele texte din Noul Testament, care ne dau informații despre botez, în trei părți:

1) În Evangheliile, Domnul Isus Însuși ne arată **însemnătatea principală** a botezului. În explicațiile Domnului adresate ucenicilor găsim prezentate elementele de bază ale botezului.

2) În epistolele Noului Testament ne este împărtășită **învățătura** despre botezul creștin. Scriitorii inspirați (mai ales Pavel) au fost călăuziți de Duhul Sfânt să dea învățături importante despre botezul creștin.

3) Faptele Apostolilor ne arată **exemple** referitoare la modul și împrejurările în care s-a făcut botezul în primele zile ale mărturiei creștine pe pământ.

Din acest mod de împărțire recunoaștem că fiecare parte a Noului Testament se referă la un alt aspect al botezului. Fiecare cuvânt din Biblie este dat (inspirat) de Dumnezeu Duhul Sfânt, chiar dacă se referă la aspecte diferite.

Pentru a avea o imagine completă despre însemnătatea botezului creștin, trebuie să privim toate cele trei laturi fără să amestecăm diferitele aspecte. Dacă le deosebim unele de altele fără să le separăm, vom înțelege bine ce dorește Dumnezeu să ne spună despre botezul creștin.

A) Însemnătatea principală a botezului (învățături din Evangheliile)

Reflecțiile de mai jos se bazează mai întâi pe două texte, care conțin afirmații directe ale Domnului Isus referitoare la tema noastră. El Însuși a vorbit numai de două ori despre botezul creștin și este bine să acordăm multă atenție cuvintelor Sale.

1) Matei 28.19, 20: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit!*“

2) Marcu 16.15, 16: „*Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură! Cine va crede și va fi botezat, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi condamnat.*“

Faceți ucenici

Textul citat din Matei 28 ne arată însemnătatea de bază, principială a botezului, și anume că botezul creștin se află în legătură cu **ucenicia** și **urmarea**. Această însemnătate de bază o găsim de altfel și la alte botezuri. Prin botezul pentru Moise se devenea un ucenic al lui Moise, iar cel care se lăsa botezat de Ioan devenea un ucenic al lui Ioan. Prin botezul creștin devii un ucenic al Domnului Isus. Fără a fi botezat cu botezul creștin nu te poți numi – în adevăratul sens al cuvântului – un ucenic al Domnului Isus.

Acum trebuie să înțelegem bine la ce se referă Cuvântul lui Dumnezeu prin ucenicie. Biblia ne prezintă credincioșii sub diferite raporturi. Când suntem văzuți ca și **copii ai lui Dumnezeu**, atunci ne gândim că originea, dar și chemarea noastră sunt **cerești**. Suntem născuți din Dumnezeu, avem viață divină, veșnică și vom petrece veșnicia în Casa Tatălui. Patria noastră ca și copii ai lui Dumnezeu nu este acest pământ, ci cerul. Filiația se află în legătură cu cerul. Dar când este vorba de noi creștinii ca ucenici, atunci Biblia are în vedere întotdeauna **calea noastră pe acest pământ**. Creștinismul și ucenicia sunt strâns legate între ele. În Faptele Apostolilor 11.26 citim că **ucenicii** au fost aceia care au fost numiți pentru prima dată **creștini** în Antiohia. În toată veșnicia vom rămâne copii ai lui Dumnezeu, dar creștini și ucenici suntem numai pe acest pământ. În cer vor înceta aceste raporturi. Dar acum, când încă mai suntem pe pământ și mergem aici pe calea noastră, suntem ucenicii Domnului Isus.

Deci ucenicia se află în legătură cu acest pământ, iar prin botez exprimăm dorința de a fi ucenici ai Domnului Isus. Aceasta este prima însemnătate principială a botezului. Ucenicie înseamnă a fi un elev și un urmaș al Domnului Isus. Auditorii Domnului Isus erau familiarizați cu acest gând și chiar și primii creștini știau că o persoană, care învăța de la un mare învățător, era elevul și discipolul (urmașul) său și îl urma. De aceea Domnul Isus pune ucenicia în legătură nemijlocită cu faptul de a învăța. „*Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.*“ Botezul ne face deci elevii și urmașii Domnului Isus.

Ucenicia nu se află în legătură directă cu întrebarea dacă cineva este sau nu este născut din nou. Ucenicia este în primul rând o mărturisire, care poate fi sinceră sau nesinceră. Desigur, Domnul Isus dorește o mărturisire sinceră, dar, din nefericire, este posibil ca cineva să aibă numai o mărturisire exterioară, fără ca în spatele acesteia să stea adevărata viață. Iuda Iscarioteanul este în acest sens un exemplu concludent. El a fost, fără îndoială, un ucenic al Domnului Isus, dar el nu a avut viață din Dumnezeu. Mărturisirea sa nu a fost sinceră.

În ceea ce privește urmarea, să ne gândim că Domnul Isus este și acum Cel lepădat și respins. Lumea de atunci a avut pentru El crucea, dar nici astăzi, oamenii nu au altceva în inimile lor. Prin botez Îl urmăm deci pe Isus din Nazaret cel lepădat. De fapt Îl cunoaștem ca Biruitorul de la Golgota, ca Fiul Omului înviat și proslăvit în cer, dar, când este vorba de urmarea noastră aici, pe pământ, atunci urmăm un Hristos lepădat.

În această privință, botezul se află în legătură directă și cu Împărăția lui Dumnezeu, așa cum ne-o prezintă epistolele Noului Testament. Ca și creștinii ne aflăm în Împărăția lui

Dumnezeu, adică recunoaștem autoritatea și dreptul de domnie al Domnului Isus asupra vieților noastre, în timp ce oamenii din jurul nostru fac exact contrariul. Ei Îl leapădă și nu vor să-L accepte ca Domn. În același timp îi disprețuiesc și pe cei care doresc într-adevăr să-L urmeze pe Domnul. Botezul este, să spunem așa, ușa pentru a intra astăzi din punct de vedere exterior în Împărăția lui Dumnezeu.

Să reținem ca prim gând important că botezul ne pune în legătură cu un Domn lepădat pe acest pământ. Botezul se referă la umblarea noastră personală pe urmele Domnului Isus. El modifică poziția celui care se lasă botezat cu privire la pământ, dar nu cu privire la cer. Botezul nu are nicio legătură cu locul nostru din cer.

Botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh

Faptul că botezul creștin se face în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt conferă acestuia întregul său caracter special. Niciun alt botez biblic nu se face în acest mod deosebit. Să ne întrebăm mai întâi ce înseamnă aceste trei nume, pentru că în ele se află cheia pentru înțelegerea întregii afirmații.

Ne amintim că în afirmațiile Bibliei putem deosebi o însemnătate triplă a Numelui „Tată“ referitor la Dumnezeu.

1) În unele locuri, Dumnezeu ne este prezentat sub numele de „Tată“ ca **originea** unui anumit lucru. Astfel, El este de exemplu „Părintele îndurărilor“ (2 Corinteni 1.3), „Tatăl slavei“ (Efeseni 1.17) sau „Tatăl luminilor“ (Iacov 1.17). Fără Dumnezeu nu ne-am putea închipui nici o îndurare, nici o slavă și nici o lumină. El singur este izvorul acestor lucruri minunate.

2) Alte locuri ne arată sub numele „Tată“ **diferențierea** între Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Numai creștinii au cunoștința de Trinitate și pot deosebi între Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (fără să poată înțelege acest adevăr în profunzimea sa). Această diferențiere a fost necunoscută credincioșilor Vechiului Testament. Desigur, Treimea divină există din veșnicie, dar credincioșii din perioadele precedente nu au avut cunoștința de ea. Abia prin venirea Fiului ca om pe acest pământ a fost descoperită Trinitatea.

3) În mod deosebit în scrierile lui Ioan, Dumnezeu ne este prezentat ca Tată, și anume în legătură cu Fiul Său și cu noi ca și copiii ai Săi. Aici este vorba de **relații**. Noi nu-L cunoaștem pe Dumnezeu numai ca Dumnezeul veșnic, ci Îl cunoaștem și ca Tatăl nostru. Conform cuvintelor Domnului Isus adresate Mariei Magdalena, El este Dumnezeul Său și Dumnezeul nostru, Tatăl Său și Tatăl nostru. Am fost aduși la El într-o astfel de relație, încât Îl putem cunoaște ca Tată. Noi formăm o parte din familia lui Dumnezeu.

Deci prin menționarea Numelui „Tată“ apare în prim-plan câteodată gândul referitor la **origine**, altă dată este vorba de **diferențiere**, iar altă dată este vorba de **relație**.

În legătură cu botezul apare aspectul **diferențierii**. Creștinii sunt capabili să deosebească între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Faptul că botezăm în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt face ca un botez să fie un botez creștin. Astfel afirmăm că noi cunoaștem acest adevăr creștin și deosebim Persoanele Dumnezeirii pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. În Faptele Apostolilor 19.1-8 găsim ucenici care fuseseră botezați numai cu botezul lui Ioan și care nu cunoșteau această diferențiere. A cunoaște adevărul despre Trinitate și a diferenția Persoanele

nu înseamnă, desigur, a înțelege acest adevăr în profunzimea lui. Știm foarte bine că nu putem pătrunde ființa atotputernicului Dumnezeu (a se compara Iov 11.7-10) și totuși Dumnezeu ne face cunoscut adevărul Trinității.

Cine va crede...

Dacă privim textul din Marcu 16.15,16, găsim o a treia învățătură principală dată de Domnul: botezul se află în strânsă legătură cu **crediința**. „Cine va **crede** și va fi **botezat**.” Credința este aici, fără îndoială, credința salvatoare, credința care primește mântuirea pe care ne-o oferă Dumnezeu în Domnul Isus. Domnul Isus arată clar că, în mod normal, credința în El și în lucrarea Sa este înaintea botezului. Putem înțelege aceasta foarte bine. Dacă un om dorește să-L urmeze pe Domnul Isus pe acest pământ, atunci poate face aceasta într-adevăr (adică din toată inima), dacă mai înainte s-a întors la Dumnezeu, dacă posedă viață din Dumnezeu. Din fire, omul este incapabil să-L urmeze pe Domnul Isus. În exterior, el se poate preface (și, din nefericire, mulți fac așa), dar adevărata urmare este de neimaginat fără viață nouă. De aceea este necesar să avem viață din Dumnezeu crezând în Domnul Isus și în lucrarea Sa săvârșită la cruce. De aceea Domnul Isus spune clar: „Cine va crede și va fi botezat”.

În acest loc vrem să preîntâmpinăm o confuzie. Chiar dacă credința premerge botezului, nu înseamnă că la botez **privim înapoi**, spre întoarcerea noastră la Dumnezeu. Credința și întoarcerea la Dumnezeu sunt desigur condiții, dar nu punctul central al botezului. Ne amintim că botezul se află în legătură cu acest pământ, în timp ce întoarcerea la Dumnezeu ne leagă de cer. Nu, credința este de fapt condiția pentru botez, dar la botez nu ne îndreptăm privirile **înapoi** (spre întoarcerea la Dumnezeu), ci **înainte** (spre urmarea Domnului Isus).

Câteodată s-a afirmat că prin botez exprimăm **în exterior** ceea ce s-a petrecut cu noi **în interior** la întoarcerea la Dumnezeu. Dar nu este așa. Dacă ar fi așa, atunci am privi într-adevăr la botez înapoi. Botezul este punctul de pornire pe o nouă cale pe acest pământ, pe o cale pe care Îl urmăm în mod public pe Domnul Isus. Botezul nu se face deci pentru că s-a petrecut ceva (întoarcerea la Dumnezeu), ci se face având în vedere ceea ce acum **trebuie** să devină realitate (urmarea).

Botezul înseamnă mântuire

Poate te miri de acest titlu, dar exact aceasta spune Domnul Isus și confirmă prin aceasta tocmai ceea ce am văzut, și anume că în botez privim nu înapoi, ci înainte. Cuvintele Domnului nostru sunt clare: „Cine crede și va fi botezat, va fi mântuit”. Nu scrie „**este** mântuit”, ci „**va fi** mântuit”. Ceea ce ni se pare probabil greu de priceput, se lămurește dacă înțelegem la ce se referă această mântuire. Deseori ne referim prin mântuire unilateral la mântuirea pentru cer. Desigur, Biblia ne prezintă mântuirea în acest mod. Totuși, însemnătatea cuvântului „mântuire” este foarte felurită în Biblie.

Pe lângă mântuirea pentru cer există și alte aspecte ale mântuirii. Unul dintre ele se află aici, în fața noastră. Mântuire înseamnă în acest loc mântuire pentru acest pământ. Credința ne mântuiește **pentru cer** și ne dă acolo un loc. Botezul ne mântuiește **pentru acest pământ** și ne pune aici în legătură cu Domnul nostru. Acest lucru reiese clar din propoziția care urmează: Cine nu va crede, va fi condamnat (pentru veșnicie). În această propoziție nu se vorbește despre botez. Deci reiese clar că oricine crede în Numele Domnului Isus are un loc în cer, fie că este sau nu botezat.

Cea mai bună dovadă pentru această afirmație este cuvântul Mântuitorului care murea pe cruce, cuvânt pe care l-a adresat tâlharului care atârna alături de El: „Astăzi vei fi cu Mine în rai“ (Luca 23.43). Acel bărbat nu a mai avut ocazia să fie botezat, dar totuși a avut asigurat locul în Paradis, după ce s-a îndreptat în credință spre Mântuitorul. În ultimele clipe ale vieții sale - moartea era vizibilă în fața ochilor săi - și-a schimbat gândirea și a auzit cuvintele Domnului, care nu vorbeau despre botez, ci despre Paradis.

Să reținem deci că credința ne dă un loc în cer pentru toată veșnicia. Credința ne mântuiește pentru cer. Dar acesta este numai un aspect. Cine este mântuit pentru cer, acela trebuie să fie mântuit și pentru pământ și tocmai acest lucru este exprimat prin botez. Prin botez este arătată schimbarea poziției pe acest pământ, iar această schimbare este redată prin expresia „mântuire“.

În lumina acestor citate biblice putem înțelege de ce Petru le cerea iudeilor la începutul Faptelor Apostolilor: „Mântuiți-vă din mijlocul acestei generații stricate“ (Faptele Apostolilor 2.40). Cum s-a realizat această mântuire? Prin botez! „Cei care au primit cuvântul lui au fost botezați“ (Faptele Apostolilor 2.41).

În concordanță cu aceasta, Petru scrie în prima sa epistolă adresată iudeilor care trăiau în împrăștiere că botezul mântuiește: „Această imagine vă mântuiește acum și pe voi, adică botezul“. Acest verset greu de înțeles de unii devine clar, dacă îl privim în această lumină. Pentru iudei era odinioară o hotărâre grea să se recunoască în mod public de partea lui Hristos și astfel să părăsească iudaismul. Tocmai la aceasta îi îndemna însă Petru. Pentru cei care nu sunt iudei, botezul nu înseamnă mântuire din domeniul iudaismului, dar el înseamnă că se recunosc conștient de partea creștinismului. În acest sens putem chiar spune că cineva, care nu este botezat, încă nu s-a recunoscut într-adevăr ca creștin. Botezul se află în legătură cu pământul și nu cu cerul.

Rezumând reținem că Domnul Isus, când vorbește despre botez, prezintă patru adevăruri importante:

- 1) Botezul se află în legătură cu ucenicia și urmarea pe acest pământ.**
- 2) Botezul se face cunoscând deosebirea dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.**
- 3) Credința salvatoare în Domnul Isus este înaintea botezului.**
- 4) Botezul modifică poziția noastră pe acest pământ.**

B) Învățătura despre botez (învățăture din epistole)

În principiu, găsim învățături despre botez în epistolele apostolului Pavel, care a fost botezat cu botezul creștin; dar și apostolul Petru, care a auzit personal cuvintele Domnului despre botez, vorbește despre acest subiect. În continuare ne vom rezuma la trei expresii ale apostolului Pavel. Vom constata că învățăturile epistolelor aprofundează cuvintele Domnului nostru și în același timp dau alte lămuriri referitoare la acest subiect.

1) Romani 6.2-4: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus, am fost botezați pentru moartea Lui? Noi,

deci, prin botezul pentru moarte am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în înnoire de viață.“

2) Galateni 3.26-27: „*Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Voi toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos.*“

3) Coloseni 2.11-12: „*În El ați fost circumciși, nu cu o circumcizie, făcută de mână, ci cu circumcizia lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul firii păcătoase, fiind îngropați împreună cu El în botez, în care ați fost și înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți.*“

Botezat pentru Isus Hristos

Romani 6 ne arată în primul rând că botezul se face **pentru Isus Hristos**. Prin aceasta, Pavel se referă la învățăturile Domnului, și anume că botezul se află în legătură cu ucenicia. Cine se lasă botezat pentru Numele lui Isus Hristos exprimă prin aceasta că de acum încolo dorește să-L urmeze pe Domnul Isus Hristos, pe Hristosul înălțat la dreapta lui Dumnezeu, dar care în același timp a fost și este încă pe acest pământ Isus cel lepădat din Nazaret.

De aceea, când cineva dorește să fie botezat, se ridică două întrebări foarte importante. Prima întrebare: Este cel care dorește să se boteze întors la Dumnezeu? S-a îndreptat în credință spre Domnul Isus? Credința premerge botezului. A doua întrebare: Cel care dorește să se boteze este gata să-L urmeze pe Domnul Isus în practica vieții zilnice, cu toate consecințele care rezultă din această urmare? Întoarcerea la Dumnezeu nu este deci suficientă pentru a fi botezat. La aceasta se adaugă hotărârea conștientă de a dori să-L urmezi pe Domnul Isus și în viața practică. Dacă cineva spune că L-a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor, dar vrea să trăiască mai departe în lume, atunci acesta nu poate fi botezat. De aceea trebuie să existe dorința de a-L urma pe Domnul Isus, pentru că tocmai aceasta o exprimăm prin botez.

Când cineva dorește să-L urmeze pe Domnul, atunci acea persoană nu trebuie pusă la încercare pentru a dovedi autenticitatea întoarcerii sale la Dumnezeu. Desigur, Domnul dorește să dovedim că Îl urmăm cu adevărat. Pentru a fi botezat, nu trebuie să se pretindă dovedirea autenticității întoarcerii la Dumnezeu. Botezul se află la începutul căii de urmare. Autenticitatea întoarcerii la Dumnezeu se va dovedi pe cale. Dacă am considera dovedirea autenticității întoarcerii la Dumnezeu ca o condiție pentru botez, atunci am trece cu vederea peste ceea ce ne arată Noul Testament. Faptele Apostolilor ne dă mai multe exemple de oameni care au fost botezați, fără să fi avut înainte ocazia să demonstreze că întoarcerea lor la Dumnezeu este sinceră.

Unul din aceștia este însuși apostolul Pavel. Pe drumul spre Damasc a avut o întâlnire cu Domnul proslăvit. Cuvintele sale: „Ce să fac, Doamne?“ (Faptele Apostolilor 22.10) ne arată intenția sa de a face în viitor voia Domnului; însă Pavel nu a putut să dovedească în acel moment intenția aceasta. Totuși câteva zile mai târziu a fost botezat.

Hotărârea de a vrea să-L urmezi pe Domnul aduce cu sine consecințe, iar aceste consecințe nu trebuie să le tănuim. Acestea au două aspecte:

1) Noi urmăm un Domn care este lepădat și respins de oamenii acestei lumi. Aceasta înseamnă că o cale în urmarea Celui lepădat va fi și pentru noi o cale de ocară. Cine se botează trebuie să fie gata să suporte ocară și respingerea. Cu toții experimentăm că deseori

nu suntem înțeleși sau suntem apreciați ca fiind izolați, dacă stăm consecvenți de partea Mântuitorului nostru. Putem însă să-I mulțumim lui Dumnezeu, dacă trăim în țări unde nu există o persecutare a celor care Îl recunosc pe Domnul Isus. Totuși, și pentru noi are valabilitate principiul lui Dumnezeu: „Toți cei care voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați“ (2 Timotei 3.12). Chiar dacă această persecutare nu este publică, o simțim totuși în inimile oamenilor, dacă ne recunoaștem de partea Domnului Isus și arătăm cui Îi aparținem. Acest lucru poate fi la școală, la serviciu, în vecinătate, în timpul liber sau altundeva.

2) Noi urmăm un Domn care a biruit dușmanul la cruce și șade acum la dreapta lui Dumnezeu. Consecința acestui fapt este că urmându-L pe Domnul Isus avem pe cale o mare fericire și bucurie. A-L urma pe Domnul din toată inima este o decizie care ne face fericiți și care se află în legătură cu experiențe încurajatoare și frumoase. Noi stăm de partea Biruitorului care va fi odată recunoscut și onorat pe acest pământ în împărăția Sa.

Ambele aspecte sunt adevărate. Când Îl urmăm pe Domnul Isus există ocară și dispreț, dar tocmai când ne recunoaștem de partea Lui, avem bucurie adâncă în inimă.

Ucenicii au experimentat ei înșiși aceste două aspecte. Într-o situație critică, când au stat în fața instanței din cauză că s-au recunoscut de partea lui Isus Hristos, citim despre ei că au plecat din sinedriu „bucurându-se că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui“ (Faptele Apostolilor 5.41). Apostolul Petru scrie: „Chiar dacă aveți de suferit pentru dreptate, ferice de voi!“ (1 Petru 3.14). Apostolul Pavel le putea confirma credincioșilor din Tesalonic că au primit Cuvântul „în multe neazuri, cu bucuria Duhului Sfânt“ (1 Tesaloniceni 1.6). Dacă astăzi cunoaștem atât de puțin această ocară, aceasta este din cauză că suntem prea puțin consecvenți față de Domnul nostru. Consecința este că savurăm într-o măsură mică bucuria de a-L urma pe Domnul.

Botezat pentru moartea Sa

Cel de-al doilea mare adevăr prezentat în Romani 6 este acela că suntem botezați pentru **moartea** Domnului Isus. Această constatare importantă se află în strânsă legătură cu păcatul care locuiește în credincios. Este de mare însemnătate să înțelegem aceasta.

În fiecare om locuiește păcatul. Acest păcat care locuiește în noi este un principiu rău. Dovada acestei realități poate fi văzută în faptul că în fiecare om se află din natură o voință, care vrea exact ceea ce este împotriva voii lui Dumnezeu, și că în fiecare om este pofta rea, care vrea să facă exact ceea ce nu-I place lui Dumnezeu. Acest adevăr este valabil pentru toți oamenii. Nici credincioșii nu fac excepție. Când un om vine la credința în Domnul Isus și se întoarce la Dumnezeu, atunci nu devine fără păcat. Nu, păcatul rămâne în el. Este natura noastră veche, pe care o purtăm în noi până vom părăsi acest pământ. Cu privire la acest gând, mulți credincioși, în mod deosebit cei întorși de curând la Dumnezeu, întâmpină unele greutăți. Ei cred că o dată cu întoarcerea la Dumnezeu, păcatul care locuiește în ei dispare și sunt foarte dezamăgiți când deja la scurt timp trebuie să constate că nu este așa. Dacă după întoarcerea la Dumnezeu observă că păcătuiesc mereu și acționează împotriva voii lui Dumnezeu, atunci se îndoiesc de sinceritatea întoarcerii lor la Dumnezeu și se „întorc“ încă o dată. Dar același lucru se repetă mereu. Păcatul care locuiește în ei rămâne; de aceea se ajunge mereu la păcatul cu fapta. Se instalează o stare de tristețe și de deznădejde. Această stare este descrisă în Romani 7.

În această privință, Biblia este foarte clară. Păcatul care locuiește în noi nu dispare când ne întoarcem la Dumnezeu. El rămâne în noi cât timp suntem pe pământ. Totuși, omul este primit de Dumnezeu în clipa în care se îndreaptă în credință spre Domnul Isus, acceptă lucrarea de la cruce și primește în dar de la Dumnezeu viață nouă. Dacă am înțeles acest lucru și l-am acceptat prin credință, atunci suntem fericiți, deși știm că păcatul mai este încă în noi. Când recunoaștem că nu mai este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus (Romani 8), atunci acea zi este ziua eliberării noastre.

Romani 6 dă alte lămuriri referitoare la această problemă. Acolo ni se arată că fiecare om, înainte de întoarcerea sa la Dumnezeu, nu numai că are păcatul care locuiește în el, ci este și un **rob** al păcatului. Această robie duce la faptul că păcatul, care locuiește în el, folosește mădularele trupului său pentru a păcătui. Omul firesc nu se poate împotrivi acestui fapt. El este un rob al păcatului și trebuie să-i slujească. El nu poate face altceva decât să păcătuiască. O dată cu întoarcerea la Dumnezeu, păcatul nu dispare, dar robia are un sfârșit. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost eliberați de sub păcat, v-ați făcut robi ai dreptății“ (versetele 17, 18). În viața de zi cu zi, acest lucru înseamnă că credinciosul mai **poate** păcătui, dar nu mai **trebuie** să păcătuiască. Această deosebire este remarcabilă. Imboldul de a păcătui, căruia un necredincios, fie că vrea, fie că nu vrea, îi este supus, nu mai există la un credincios.

Cum este zdrobită această robie? Prin moarte! Domnul Isus a murit la cruce față de păcat, iar cu aceasta ne putem identifica: „Pentru că, în ceea ce a murit, a murit față de păcat o dată pentru totdeauna“. Noi am murit împreună cu El. Dumnezeu ne spune că am murit cu Hristos. Putem înțelege în credință faptul că suntem morți față de păcatul care locuiește în noi (a se citi întregul fragment din Romani 6.1-11) și putem extrage de aici concluzia practică pentru viața noastră, și anume să ne considerăm morți față de păcat.

Un mort nu mai reacționează la excitații și influențe exterioare. Poate fi bătut, provocat, jignit - el nu se mai apară, nu mai reacționează. Așa dorește Domnul Isus să ne vadă. Numai atunci Îl putem urma într-adevăr și Îi putem fi asemenea, când ne considerăm cu adevărat morți față de păcat în viața noastră practică. Să citim cu mare exactitate textul. Nicăieri în Biblie nu scrie că trebuie să ținem păcatul în moarte. Mulți credincioși sunt de părerea aceasta și încearcă să aducă la tăcere păcatul care locuiește în ei, pentru ca acesta să nu mai poată pretinde nimic de la ei. Dar o astfel de acțiune este întotdeauna sortită eșecului. Este o luptă pe care mulți încearcă să o poarte, dar în care vor fi întotdeauna biruiți. Păcatul din noi nu este mort, și nici nu-l putem omorî. Din contră, el este viu și se va anunța mereu. Cineva a făcut o afirmație potrivită și a spus: „Mulți credincioși încearcă să înece păcatul, dar uită că el știe să înoate.“

Să luăm un exemplu: suntem atacați și jigniți pe nedrept. Imediat, natura veche din noi se anunță; în noi se ridică dorința de a ne apăra. Astfel de gânduri apar fie că vrem, fie că nu vrem. Întrebarea hotărâtoare este însă ce facem când apar în noi astfel de gânduri sau altele asemănătoare. Apariția unor astfel de gânduri de răzbunare nu este păcatul în sine. Dar dacă lăsăm ca gândul de răzbunare să-și urmeze cursul și îi permitem să se stabilească în noi, atunci el devine păcat. Începem să cugetăm cum ne putem revanșa. Cât de repede apare apoi păcatul cu cuvântul sau chiar cu fapta! Dacă ne punem astfel mădularele la dispoziția păcatului, atunci păcătuim și nu-L putem urma cu adevărat pe Domnul. Deci, înainte ca astfel de gânduri să devină păcate, putem să-L rugăm pe Domnul să ne ajute: „Eu sunt mort. Păcatul nu mai poate revendica nimic de la mine. Eu nu mai trebuie să păcătuiesc.“

Exact acest lucru îl exprimăm prin botez. Când cineva este botezat, dă de înțeles prin aceasta că a murit cu Hristos față de păcat și că dorește de acum încolo să realizeze și să lase să fie vizibilă această realitate în urmarea Domnului.

Botezul vorbește numai despre moarte, nu despre viață. Desigur, știm că Hristos a fost înviat din morți și că acum trăiește. Tot așa și noi! Am murit împreună cu Hristos, dar am fost și înviați împreună cu El pentru a putea umbla în înnoirea vieții calea noastră. Învățătura despre botez însă se referă numai la moarte.

În acest loc vedem foarte clar că învățătura despre botez nu este actuală numai pentru credincioși care tocmai doresc să fie botezați, ci pentru toți cei care au fost botezați cândva. A realiza faptul că ești mort împreună cu Hristos este un exercițiu pe tot parcursul vieții. El se va încheia abia atunci când vom fi la Domnul și păcatul nu va mai locui în noi. Dar atâta timp cât suntem pe pământ, să ne aducem mereu aminte de ziua botezului nostru, când am exprimat dorința de a ne considera morți față de păcat!

V-ați îmbrăcat cu Hristos

1) Versetul citat mai sus din Galateni 3 oferă alte lămuriri referitoare la învățătura Domnului din Marcu 16, unde am văzut că credința mântuiește pentru cer, iar botezul pentru pământ. Această diviziune o regăsim în versetul acesta. În versetul 26 este vorba despre **credința** noastră și despre ceea ce se află în legătură cu **cerul**. Prin credința în El suntem fii ai lui Dumnezeu. Înfierea, ca și filiațiunea, se află în legătură cu cerul. Desigur, suntem deja aici, pe pământ fii și copiii ai lui Dumnezeu, dar așa vom fi și în toată veșnicia. Dumnezeu ne-a rânduit mai dinainte „pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine“ (Efeseni 1.5). Aceasta este partea noastră veșnică.

2) În versetul 27 avem cel de-al doilea aspect. Aici ni se prezintă ceva care se referă la drumul nostru, pe care Îl urmăm pe Domnul Isus. Noi, cei care suntem botezați, ne-am îmbrăcat cu Hristos. Acest lucru nu are valabilitate numai pentru clipa în care suntem botezați, ci pentru întreaga noastră viață ulterioară pe pământ. În urmarea Lui trebuie să fim îmbrăcați cu El, pentru ca alții să-L poată recunoaște în noi pe Domnul. În practică, aceasta înseamnă că acum, pe pământ dorim să trăim așa cum a trăit Domnul nostru. Cum ne comportăm, cum reacționăm? Urmarea adevărată și sinceră este o viață care corespunde vieții Domnului Isus. A fi îmbrăcat cu Hristos se vede în viața zilnică, în vorbirea și în faptele noastre. Botezul este un prim pas în a mărturisi clar că există dorința de a trăi în continuare așa cum a trăit El.

Desigur, cu toții am auzit multe despre viața Domnului Isus. Viața lui Hristos a putut fi observată de oameni, când El a fost ca om pe acest pământ. Felul Lui de a fi s-a văzut mai mult într-un domeniu interior, în modul de gândire, dar și într-un domeniu exterior, în modul de a acționa și de a vorbi.

În Filipeni 2.5 ne este prezentată **latura interioară**: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus“. Acest mod de gândire îl găsim arătat practic în Evanghelii. Și aici putem deosebi două aspecte. Primul aspect îl găsim de exemplu în Ioan 2, unde Domnul a curățat templul. Acolo se vede clar că Domnul a respins cu toată hotărârea tot ceea ce era împotriva lui Dumnezeu și a voii Sale. Cel de-al doilea aspect îl găsim de exemplu în Ioan 4, unde El, obosit de călătorie, S-a așezat la fântâna din Sihar și apoi a descoperit în discuția cu o femeie disprețuită de oameni întregul Său har, întreaga Sa dragoste și îndurare. Acestea sunt cele două mari aspecte ale simțămintelor Sale interioare, care se vor găsi și la noi, dacă Îl urmăm

cu credincioșie. Pe de o parte, să respingem consecvent ceea ce nu poate sta în legătură cu Dumnezeu, pe de altă parte, să lăsăm să fie activă în noi întreaga îndurare dumnezeiască, al cărei obiect am devenit!

În 1 Petru 2 ne este prezentată **latura exterioară**: „Fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat un exemplu, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit viclenie“ (1 Petru 2.21, 22). Aici este vorba de acțiuni și cuvinte care devin vizibile și care arată ceea ce este în noi. Domnul Isus dorește să ne fie și în această privință exemplu, pentru ca să învățăm de la El și să-I devenim asemenea.

Pentru a trăi așa cum a trăit El, pentru a fi îmbrăcați cu El, trebuie să-L avem mereu ca exemplu în fața ochilor. Recunoaștem cât de important este să ne preocupăm cu El, cum a trecut ca om pe acest pământ spre bucuria și plăcerea Tatălui Său. Numai privind Persoana Sa putem fi transformați asemenea Lui. De aceea este foarte important să citim cu atenție în mod deosebit Evangheliile în care Dumnezeu ne-a dat patru relatări inspirate despre viața Domnului. Dar și în alte locuri din Biblie - de exemplu în imaginile felurite referitoare la Domnul nostru din Vechiul Testament - găsim prezentat ceva din felul Său de a fi.

Morți față de lume

În Coloseni 2 avem un gând asemănător celui din Romani 6, chiar dacă centrul de greutate este așezat puțin altfel. În Romani 6, sâmburele este învățătura referitoare la faptul că am murit față de **păcat**. În Coloseni 2 este vorba în primul rând de faptul că am murit față de **lume**.

Acolo se vorbește despre circumcizia lui Hristos, care de asemenea este o imagine a morții Sale pe cruce. Această circumcizie este aplicată la noi în ceea ce privește lumea. Circumcizia este aplicarea morții Domnului Isus asupra noastră și a vieții noastre în ceea ce privește lumea. Noi am fost îngropați împreună cu El în botez. Versetul 20 ne arată clar la ce se referă prin aceasta, și anume că am murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale acestei lumi, adică nu mai avem de-a face cu ele.

Acesta este deci un alt mare adevăr care se află în legătură nemijlocită cu botezul. Prin botez recunoaștem că am murit împreună cu Hristos față de această lume și am fost îngropați. Dacă dorim să-L urmăm pe Domnul Isus, atunci putem face aceasta numai dacă am murit față de lume și suntem îngropați, adică nu mai existăm pentru această lume. Dacă stăm consecvenți de partea Domnului Isus, lumea nu ne mai poate folosi pentru scopurile ei. Un credincios, care trăiește practic în lume și are părtășie cu această lume, nu-L poate urma într-adevăr pe Domnul Isus. Ambele sunt imposibile. Una o exclude pe cealaltă.

Ori ne hotărâm să-L urmăm pe Domnul nostru și să-i facem bucurie, ori ne hotărâm pentru această lume.

Ce putem înțelege prin „lume“? Desigur, nu este vorba despre creația minunată pe care a creat-o Dumnezeu, ci prin „lume“ înțelegem în acest loc oamenii care se organizează pentru a atinge anumite scopuri, pentru a găsi fericire și bucurie, dar fără Dumnezeu. Sunt oamenii care resping mântuirea în Domnul Isus. Faptul că lumea are farmecul ei și că reprezintă un permanent pericol pentru noi, experimentăm în fiecare zi. „Învățăturile începătoare“ ale acestei lumi emit mereu semnale. În epistola către Coloseni este vorba într-un sens restrâns de filozofia și tradițiile religioase (un pericol actual și pentru noi), dar aplicând practic la noi

putem înțelege și mai departe acest gând. Poate putem spune că lumea se apropie de copiii lui Dumnezeu într-o formă împătrită: din punct de vedere moral, politic, cultural și religios.

Influențele lumești nu pot fi unite cu urmarea Domnului Isus; de aceea trebuie să fim atenți. A recunoaște un pericol nu înseamnă că și rămâi păzit de el. Trebuie să realizăm practic ce înseamnă a fi morți împreună cu Hristos. Să ne gândim la Samson. Deși a fost un erou al credinței, un bărbat cu o forță mare, a eșuat în ispitele acestei lumi. Femeile străine l-au dus la cădere; aceasta a determinat faptul că Dumnezeu nu l-a putut folosi mult timp.

La fel de mari sunt pericolele lumii politice, culturale și religioase, iar a le recunoaște și preîntâmpina este foarte greu. Și tocmai în acest sens atacă astăzi dușmanul în mod deosebit: lumea culturală vrea să ne câștige ca membru al organizațiilor ei de binefacere, lumea politică încearcă să ne angajeze în politica comunală, lumea religioasă vrea să ne înhame pentru scopurile ei. În toate aceste cazuri trebuie să spunem un „nu“ consecvent. Noi am murit față de învățăturile începătoare ale lumii, nu mai suntem „disponibili“ pentru scopurile ei.

Și în epistola către Galateni, apostolul Pavel are în fața ochilor acest gând. Pavel scrie: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“ (Galateni 6.14). Nu numai noi am murit față de lume, adică am devenit nefolositori pentru lume și interesele ei, nu, ci și invers putem realiza aceasta. Și lumea a murit față de noi, adică nu mai poate pretinde nimic de la noi. Numai dacă Îl urmăm consecvenți pe Domnul Isus, va fi anulat farmecul, care vine din această lume, ca să nu fim păgubiți. Dacă realizăm ambele aspecte în practica vieții noastre, atunci putem să-L urmăm într-adevăr pe Domnul Isus.

Cititorul atent a observat că în Coloseni 2, botezul este pus în legătură nu numai cu **moartea**, ci și cu **îngroparea**: „fiind **îngropați** împreună cu El în botez“. Ce ne spune aceasta? O înmormântare are loc după moarte. Chiar și în lucrurile naturale apare mai întâi moartea. Ulterior are loc înmormântarea. Cu un om mort nu mai poți face nimic, nu mai poți vorbi cu el, dar îl poți vedea și atinge. Dar când un om mort este înmormântat, atunci dispare complet, nu mai poate fi văzut. Acest proces îl trăim și din punct de vedere spiritual când este vorba de tentații din partea lumii. Când începem să-L urmăm pe Domnul Isus, lumea vine deseori cu aceleași tentații. Oamenii din această lume încă nu știu că noi am murit față de lume. De aceea este important să spunem consecvent „nu“ în astfel de situații, să arătăm că noi am murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii și că nu mai avem a face cu preocupările ei. Dacă luăm mereu cu hotărâre poziție, vom constata deodată că lumea nu mai vine cu aceste tentații concrete. Ea înțelege că nu doar suntem morți, ci chiar și înmormântați. În aceste lucruri nu mai existăm pentru lume (prin aceasta nu tăgăduim faptul că anumite ispite vor mai veni în întreaga noastră viață).

Rezumând reținem că apostolul Pavel ne prezintă următoarele adevăruri în legătură cu botezul creștin:

1) Botezul vorbește despre urmare. Realizăm ceea ce înseamnă a fi în legătură cu Cel lepădat.

2) Botezul se face pentru moartea Sa. Realizăm ceea ce înseamnă a muri împreună cu El.

3) Botezul este o „îmbrăcare“ cu Domnul Isus. Realizăm ceea ce înseamnă a trăi așa cum a trăit El.

4) În botez suntem îngropați împreună cu El. Realizăm ceea ce înseamnă a muri față de învățăturile începătoare ale acestei lumi.

Se poate pune acum întrebarea: De unde luăm puterea pentru a duce o astfel de viață în urmarea Domnului nostru? La această întrebare, Dumnezeu nu ne lasă fără răspuns, chiar dacă învățătura referitoare la aceasta trece peste ceea ce este în legătură directă cu botezul. Desigur, această putere nu o găsim în noi înșine. Pentru noi este putere în puterea învierii Sale. Romani 6 vorbește despre aceasta, și anume că umblăm „în înnoire de viață“ (versetul 4) și pune în legătură acest gând cu învierea Sa. Așa cum trebuie să ne considerăm morți față de păcat, putem să ne considerăm vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus (versetul 11). Și Coloseni 2 pune în legătură aceste două gânduri: „fiind îngropați împreună cu El în botez, în care ați fost și înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți“ (versetul 12). Noi posedăm viața de înviere a Domnului nostru și astfel putem trăi în puterea Duhului spre cinstirea Domnului și să-L urmăm.

C) Exemple practice din Faptele Apostolilor

Faptele Apostolilor ne arată că au fost botezați mulți oameni și astfel adăugați mărturiei creștine de pe acest pământ. Oamenii recunoșteau că Îl urmează pe Domnul Isus. Din nenumăratele exemple numim patru, din care vom deduce indicații cu privire la tema noastră:

1) Faptele Apostolilor 2.41: „Cei care au primit cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat aproape trei mii de suflete.“

2) Faptele Apostolilor 8.36-39: „Pe când își urmau ei drumul, au dat peste o apă și famenul a zis: «Iată apă; ce mă împiedică să fiu botezat?» Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima, se poate.» Famenul a răspuns: «Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.» A poruncit să fie oprit carul, s-au coborât amândoi în apă și Filip a botezat pe famen. Când au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip și famenul nu l-a mai văzut. Și famenul și-a văzut de drum, plin de bucurie.“

3) Faptele Apostolilor 16.33, 34: „Temnicerul i-a luat cu el chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănile și a fost botezat îndată el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.“

4) Faptele Apostolilor 22.16: „Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul.“

Ne surprinde faptul că epistolele Noului Testament nu conțin nici un fel de învățături despre **practica** botezului. Dar în Faptele Apostolilor găsim exemple care ne arată care sunt gândurile lui Dumnezeu. Deci nu există directive concrete (și nici porunci sau interdicții), dar există exemple după care ne putem orienta. În ceea ce privește practica botezului, vrem să prezentăm în primul rând două gânduri:

a) În botez nu există nici o putere ascunsă sau mistică pentru cel în cauză. De aceea botezul poate fi efectuat în toată simplitatea și naturalitatea. Dacă punem prea mare valoare pe lucrurile exterioare ale botezului, suntem în pericol să facem din acțiune mai mult decât este necesar și să pierdem din vedere valoarea adevărată a mesajului exprimat prin botez. În Scriptură nu găsim nici o indicație cu privire la ceremonii mari, la festivități pompoase sau la îmbrăcăminte sărbătorească de botez.

b) Botezul are o mare însemnătate spirituală și de aceea fiecare botez trebuie făcut într-un mod vrednic de Domnul. Ni se cere să ne purtăm într-un chip vrednic de Domnul, iar aceasta o putem aplica și la botez. El are loc cu seriozitate și cu demnitate în fața Domnului pe care dorim să-L urmăm, dar în același timp cu mare bucurie în inimă.

Botez în apă

Botezul creștin este un botez în apă. Exemplul famenului confirmă aceasta. El a spus: „Iată apă!“ Probabil, era vorba de o apă în care a putut fi scufundat. În nici un caz nu au fost numai câteva picături de apă, pe care Filip să le fi „stropit“ peste el. Nu, pentru botez este nevoie de apă și acționăm corespunzător Bibliei, dacă îl scufundăm pe cel care se botează în întregime sub apă. Este o imagine a morții și a îngropării.

Botezul nu este o problemă a adunării

Dacă am înțeles bine învățăturile despre botez adresate de Domnul direct sau prin intermediul apostolului Pavel, atunci este foarte clar pentru noi că botezul nu este o problemă a adunării locale. De aceea exemplele din Faptele Apostolilor ne arată botezul ca o problemă personală între cel care botează și cel care se lasă botezat. Botezul se află în legătură cu urmarea personală a Domnului Isus pe acest pământ și este prin aceasta intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. În nici un loc din Biblie nu se arată că adunarea poartă răspunderea pentru botez. Nu, botezul este efectuat întotdeauna de persoane individuale și care poartă și **răspunderea personală** pentru aceasta. Exemplul famenului ne arată clar acest lucru. Care adunare ar fi trebuit să poarte aici răspunderea?

Desigur, botezul nu este o „calificare automată“ pentru participarea la frângerea pâinii. Cine este botezat nu ia „automat“ parte la frângerea pâinii. Acestea sunt două lucrări diferite, care în nici un loc din Biblie nu sunt în legătură directă una cu alta.

Desigur, frații unei adunări locale sau prietenii pot lua parte la un botez și să-și exprime prin aceasta bucuria. Un astfel de botez „public“ este de altfel o ocazie bună de a spune un cuvânt de evanghelizare. De aceea este bine când sunt prezenți și necredincioși (de exemplu vecini, colegi de școală, colegi de muncă). Acest tip de participare este, desigur, pozitiv.

În comun sau în particular

Exemplele din Faptele Apostolilor ne arată diferite practici ale botezului. În Faptele Apostolilor 2 au fost botezați trei mii de oameni. În Faptele Apostolilor 8 a fost botezată o singură persoană, iar în Faptele Apostolilor 16 a fost botezată o familie. Deci nu este nimic greșit dacă astăzi sunt botezați mai mulți credincioși o dată. Desigur, nu vor mai fi trei mii, dar s-ar putea să fie botezați împreună mai mulți frați de credință.

Dar tot la fel de corect este să fie botezată o singură persoană. Nu există nici cel mai mic motiv ca cel care dorește să fie botezat să aștepte până ce doresc și alții să fie botezați. Și, în sfârșit, este o bucurie deosebită când poate fi botezată o întreagă familie.

În public și în case

O comparare a diferitelor exemple ne arată că există botezuri care s-au făcut în public, iar altele care au avut mai degrabă un caracter „privat”. Famenul a fost botezat într-o apă publică (râu sau lac). Cei trei mii de oameni din Ierusalim nu au fost cu siguranță botezați într-o casă și, probabil, mulți au putut privi acest eveniment. Botezul din Faptele Apostolilor 16 a fost, dacă îl putem numi așa, un „botez în casă”. Și apostolul Pavel a fost, foarte probabil, botezat în casă. Este un botez mai valoros decât celălalt botez? Desigur, nu! Fiecare botez a fost un botez valabil. Botezul este o problemă între cel care botează și cel care se lasă botezat (a se vedea exemplul lui Filip și al famenului). Desigur, este frumos când sunt prezenți martori și când frații și prietenii participă la un astfel de eveniment, dar nu este o condiție care ar putea fi justificată prin Biblie.

Dorință sau cerință?

Trebuie să așteptăm până un om de curând întors la Dumnezeu are dorința să fie botezat sau avem voie să-i cerem să se lase botezat? Exemplele din primii ani ai mărturiei creștine prezintă ambele posibilități. Famenul și-a exprimat el însuși dorința de a fi botezat, iar Filip nu i-a putut interzice aceasta. Apostolului Pavel însă i s-a cerut să se lase botezat la câteva zile după întoarcerea sa la Dumnezeu. Și iudeilor din Faptele Apostolilor 2 li s-a cerut concret de către Petru să se lase botezați.

Ambele cazuri sunt posibile. Este frumos când un om de curând întors la Dumnezeu are dorința de a fi botezat; există însă și exemple unde se arată o anumită pasivitate a celui care trebuie să fie botezat. Poate sunt și frați tineri, care din fire sunt timizi și care au nevoie de o îmbărbătare în acest sens. Desigur, este clar faptul că nu trebuie botezat nimeni împotriva voii sale. În acest sens, Biblia nu ne dă nici un fel de indiciu.

Și-a văzut de drum plin de bucurie

În încheiere ne putem aminti de încă o consecință minunată a botezului. Famenul și-a văzut de drum plin de bucurie. Filip nu mai era cu el, nimeni nu-l mai putea ajuta și totuși și-a continuat calea cu bucurie adâncă în inimă. El s-a hotărât conștient pentru Omul despre care citise în cartea profetului Isaia, iar acum inima îi era plină de bucurie. Temnicerul s-a bucurat și a împărtășit această bucurie cu alții. Dacă realizăm în viața zilnică ceea ce am exprimat prin botez, atunci putem să-L urmăm pe Domnul nostru cu mare bucurie și fericire.

Rezumând reținem că exemplele din Faptele Apostolilor dau un anumit cadru pentru practica botezului fără să prescrie sau să interzică cu exactitate amănunțele. În cadrul acesta putem să ne mișcăm liberi sub călăuzirea Duhului Sfânt. Botezul creștin este un botez în apă, el este o problemă personală între cel care botează și cel care se lasă botezat și nu este o problemă a adunării locale.

Iar acum?

Ce concluzii putem să extragem pentru viața noastră din ceea ce am învățat despre botezul creștin?

1) Ești botezat de mulți ani. Atunci ne putem îmbărbăta împreună, ca să facem să devină realitate în viața zilnică ceea ce am exprimat prin botez, urmându-L pe Domnul Isus cu fidelitate.

2) Ești proprietatea Domnului Isus. Știi că El este Mântuitorul și Salvatorul tău, dar șovăi încă să fii botezat. Poate nu dorești să te pui în mod public de partea Celui lepădat. Atunci gândește-te că Mântuitorul tău a dat totul pentru tine și că El este Acela care te cheamă să-L urmezi! Fă acest pas și recunoaște-te și în mod public de partea Lui!

Poate gândești că nu înțelegi încă îndeajuns ceea ce exprimi prin botez. Nu te lăsa reținut de astfel de gânduri! Puțini creștini au înțeles într-adevăr în clipa când au fost botezați profunzimea acestui fapt. Dacă dorești să-L urmezi pe Mântuitorul tău și să te recunoști de partea Sa, atunci nu mai există nici o piedică.

3) Trebuie să recunoști că încă nu L-ai acceptat pe Domnul Isus ca Mântuitorul tău. Atunci trebuie să-ți spun că, în acest caz, botezul nu-ți este de nici un folos. Botezul nu te duce în cer. Dar te rog să-L primești pe Domnul Isus recunoscându-I vina ta. Nu sta liniștit până nu știi că numele tău este scris în cer. Apoi Îl poți urma pe pământ.

(după o expunere a lui Max Billeter)